

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Αλέξανδρος Μωραΐτιδης

Έρως υπηρεσία

Θεωρία εις πράξιν

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1875), σ. 99-107

Ο ΕΡΩΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΘΕΩΡΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΜΙΛΙΟΣ, ΛΥΔΗ, *Εἷς κλητὴρ ἀστυνομικός.*

Ἡ ἑδὸς τοῦ Ἑρμοῦ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς δούσης ἤδη σελήνης. Ἐπὶ τοῦ ἐξώ-
στου οἰκίας φαίνεται ἡ Λύδη καθήμενη ἐπὶ ἔδρας καὶ στηρίζουσα τὴν κεφα-
λήν της ἐπὶ τῆς χειρός. ἔχει τὴν κόμην λυτὴν καὶ εἶνε ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένη.
Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου παρακειμένης οἰκίας φαίνεται ὁ Αἰμίλιος ἐν βαθυτάτῃ σκέψει
καθήμενος ἐπὶ ἔδρας καὶ ἀτενῶς προσβλέπων τὴν Λύδην, ἣν φωτίζει ἀμυδρὰ
τῆς σελήνης ἀκτίς. Εἶνε ἀσκεπής, μὲ ἄτακτον τὴν κόμην, καὶ ὠχρὸς. Ἡ νύξ
ἔχει ἤδη προχωρήσει. Ἡ ἑδὸς εἶνε ἔρημος διαβατῶν, μόνον ὀγκύματα διασχί-
ζουσιν αὐτὴν ταχύτατα μεταφέροντα τοὺς ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ Φαλήρου ἐπι-
στρέφοντας.

ΛΥΔΗ. Αἰμίλιε, διατί δὲν μὲ ὀμιλεῖς; (σιγὴ) Ἐὰν ἐγνώριζον
τί σκέπτεσαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Τόσον πολὺ λοιπὸν μὲ ἀγαπᾶς, ὥστε μετὰ το-
σούτου χρόνου ἔρωτα δὲν ἠδυνήθης νὰ μαντεύσης ἀκόμη τὰς
σκέψεις μου;

ΛΥΔΗ. Σὺ λοιπὸν ἔγεινες ὁ Κάλχας τοῦ ἔρωτος. (γελαῖ).

(Ἀκούεται τὸ ὥρολόγιον τῆς Μητροπόλεως σημαῖνον 1 ὥραν
μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡδὴ ἡ ἑδὸς εἶνε παντελῶς ἔρημος. Ὁ Αἰμίλιος ἀκροᾶ-
ται προσεκτικῶς τὴν τελευταίαν ἠχὴν τοῦ ὥρολογίου).

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (μετὰ σιγὴν). Παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον, ἐννοεῖς,
Λύδη;

ΛΥΔΗ. Ἐβαρύνθης τὴν συναναστροφὴν μου, θέλεις νὰ εἶπῃς
δὲν εἶνε ἀληθές; Διατί, νέε, νὰ μὴ ὀμιλῆς μὲ τὴν συνήθη
γλῶσσάν σου; Αἰμίλιε, ἔχει τινὰ σημασίαν ἡ σκέψις σου αὐτή;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (μετὰ σκέψιν). Καλὴ νύκτα, φίλη μου, (παραίμενος)

Σὲ βεβαιῶ.... Ἦρχισα νὰ μισῶ.... Καλὴ νύκτα, φίλη μου.
Δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον....

ΛΥΔΗ (γελωσα βεδιασμένως). Πῶς; Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ἐπί-
λογος; Εἶσαι ἀπότομος, ἐννοεῖς Λιμίλιε;

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Καὶ ὅμως παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον!

ΛΥΔΗ. Ὅπως παρῆλθε χθὲς, προχθὲς, τὴν ἄλλην ἡμέραν,
πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ὁ ἐπίλογός σας λοιπὸν οὕτως ἐξηγεῖται;

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Λύδη, δὲν σκέπτεσαι!

ΛΥΔΗ. Ναί. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὑπῆρξα κακὴ δι-
δάσκαλος, παρὰ πολὺ κακὴ.

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Ἀφήσατε τὰς εἰρωνείας, φίλη μου. Ἀρκετὰ ἐδι-
δάχθην τόσον χρόνον. Ἐγὼ ὁμολογῶ χάριτας πολλὰς εἰς τὴν
διδάσκαλόν μου.

ΛΥΔΗ. Ἀλλὰ, Λιμίλιε.

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Ναί. Καλὴ νύκτα.

ΛΥΔΗ. Τὸ προοίμιον. Καὶ ὁ ἐπίλογος; Ὁ γλυκὺς καὶ περι-
παθέστατος ἐκεῖνος ἐπίλογος;

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Εἶπον μίαν ἀλήθειαν.

ΛΥΔΗ. Ἀρκετὰ ἐπροοδεύσατε, βλέπω, καθὼς ἐκεῖνο τὸ
ἐπιμελὲς παιδίον, τὸ ὅποῖον εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου διέ-
βη τὰς μικρὰς κλάσεις καὶ ἔφθασε περιχαρῶς εἰς τὸ συνδι-
δακτικὸν τμήμα. Ἦδη λοιπὸν θὰ συμμελετῶμεν;

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Σὲ παρακαλῶ, ἄφες κατ' αὐτὴν τοῦλάχιστον
τὴν σοβαρὰν στιγμὴν τὰς ἀστείότητος. Μετὰ τὸ μεσονύκτιον
εἶνε ψυχραί... εἶνε... εἶνε... Ἐπειτα... πιστεύσατέ με, εἶνε
τόσον βαρεῖς οἱ ὑπαινιγμοί σας αὐτοί, τόσον πικροί.

ΛΥΔΗ. Καὶ τόσον ἀληθεῖς!

ΛΙΜΙΛΙΟΣ. Ἐχετε δίκαιον. Εἶνε πικρὰ ἡ ἀλήθεια. Τὸ γνω-
ρίζετε λοιπὸν τοῦτο; Πόσον χαίρω! Διότι ἡ στιγμὴ αὕτη θὰ
μὲ ἐλκφρύνῃ κατὰ τὸ ἥμισυ. Λύδη, σκέπτομαι νὰ σὰς εἶπω
μίαν ἀλήθειαν.

ΛΥΔΗ (καγχάζουσα). Ἄ! Εἴρων, εἴρων! Μίαν ἀλήθειαν! Ὁμο-
λογεῖτε λοιπὸν ἀφελῶς, ὅτι τόσους χρόνους τὰ χεῖλη σας
ὑπέθαλπον τὸ ψεῦδος! Ἡ πρώην ἀδιαφορία μου ἤρχισεν νὰ ἐκ-
λείπη. Κύριε! καὶ οἱ λόγγοί σας ἐκεῖνοι οἱ γλυκοί, αἱ περιπα-

Οαῖς ἐκαῖναι ἐκφράσεις σας, οἱ ὄρκοι τοὺς ὁποίους ἐπρόφερον τὰ χεῖλη σας, ὡς Θεοῦ χεῖλη, αἱ ἱκεσίαι σας, τὸ φίλημά σας αὐτὸ, τὰ πάντα, τὰ πάντα λοιπὸν ἦσαν ψεῦδος; Πρέπει νὰ ἐξησκήθης τόσον πολὺ, πρέπει νὰ ἐψεύσθης τόσον πολὺ, ὥστε ἐνθέρμως τῶρα μετανοῶν, ὡς ὁ πλέον εὐλαβὴς χριστιανὸς νὰ θέλῃς νὰ μὲ εἴπῃς μίαν ἀλήθειαν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Σιώπη. Δὲν ἀκούεις βήματα εἰς τὴν ὁδόν;

ΛΥΔΗ. Σὺ λοιπὸν ἀκούεις; Πρόκειται νὰ εἴπῃς ἀλήθειαν, καὶ ἀκούεις βηματισμούς;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Εἶνε δειλὴ ἡ ἀλήθεια, Λύδη, εἶνε δειλὴ.

ΛΥΔΗ. Εἶθε νὰ συνέβαινεν αὐτό· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως θὰ ἦνε ψευδής.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Μὲ ὑβρίζεις, Λύδη.

ΛΥΔΗ. Σεῖς τὸ λέγετε· ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια λοιπὸν; Λέγε.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ἄφες τὴν παραφορὰν τῆς καρδίας σου, καὶ εἰπέ με, πόσας νύκτας ἐν αὐτῇ τῇ θέσει ἐμείναμεν;

ΛΥΔΗ (γελοῶσα). Ἄ! Διατί αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις, ζητούμεναι χάριν τῆς ἀληθείας, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ψεύδους πηγάζουσιν; Εἶσαι ἰδιότροπος. Δὲν ἀκούεις βηματισμούς εἰς τὸ λιθόστρωτον κάτω; Ἦχοῦσιν ἀπαισίως ἐπὶ τῶν πλακῶν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Τί πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἐξομολογηθῶ;

ΛΥΔΗ (καγχάζουσα). Ἐπὶ τέλους.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ναί, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν συζήτησιν.

ΛΥΔΗ. Καὶ αἱ πρῶταί μας συζητήσεις τί ἦσαν λοιπὸν;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ψεύδη, ψεύδη, ψεύδη!

ΛΥΔΗ. Ἰδιότροπε! Πόσον γνωρίζεις νὰ μ' ἐκδικῆσαι! Ἐξακολούθει λοιπὸν, ἐξακολούθει.

(Τὸ ὡρολόγιον τῆς Μητροπόλεως ἔχει 3 ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον· σιγὴ βελθεῖα).

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Κοιμᾶσαι Λύδη;

ΛΥΔΗ (μελαγχολικῆ). Παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον! Ἔκνοεῖς; Παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον. Ὑγίαινε διὰ παντός! (καγχάζουσα ὑπερολικῶς). Ὑγίαινε!

(Βυθίζεται εἰς τὴν ἕδραν τῆς καὶ περιτυλίσσεται καλῶς διὰ τοῦ λεπτοῦ μεταξωτοῦ περιλαϊμίου αὐτῆς).

ΛΙΜΙΑΙΟΣ (καθ' ἑαυτόν). Πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

(Βλέπει τὴν Λύδην, θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ὠχρίᾳ, ἐρυθρίᾳ καὶ ἀναπίπτει ἐπὶ τῆς ἔδρας του).

ΛΥΔΗ (ἐγειρομένη). Ἄ! ἀκόμη ἐνταῦθα εἰσθε, Λιμίλιε; (διέρχεται ἄμαξα φέρουσα 4 ἀνθρώπους, ὧν ὁ εἷς παίζει *γυσαρμόρικαν*, ἕτεροι δὲ τραγοῦδι ἀσιατικώτατα). Σᾶς ἐνόμιζα εἰς τὴν ἄμαξαν ἐκείνην!

ΛΙΜΙΑΙΟΣ (μετ' ἀποφάσεως). Ναί, Λύδη. Ἡ εἰρωνεῖα ἔπρεπε νὰ πλέξῃ τὸν ἐπικήδειον τοῦ ἔρωτός μας. Ἡ εἰρωνεῖα ἔπρεπε νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸν τάφον ὀλόκληρον παρελθὸν, ἀφοῦ τοῦτο δὲν ἦτο ἄξιον καλλιτέρας τύχης. Ἡ εἰρωνεῖα τέλος ἔπρεπε νὰ γείνη νεκροθάπτῃς τῶν καρδιῶν μας ἄχαρις!

ΛΥΔΗ (κτυπῶσα μεθ' ὀρμῆς τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ ἐξώστου). Ἄ! Λιμίλιε!

ΛΙΜΙΑΙΟΣ. Πόσον μικρὰ εἶσαι, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθης νὰ ὠφελήθῃς κατ' οὐδὲν ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ παραφόρου αὐτοῦ ἔρωτος!

ΛΥΔΗ. Ὁ ἐπιμελής Λιμίλιος! Τί βραβεῖον θὰ λάβετε παρακαλῶ;

ΛΙΜΙΑΙΟΣ. Ναί. Δὲν ὠφελήθης παντάπασιν. Εἶπέ με, τί ἐκέρδισες τόσας νύκτας μένουσα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐξώστου ὡσπερ ἀνάγλυφον ψυχρὸν; Εἶπέ με τί ἐκέρδισες ἐκ τοῦ μονοτόνου ἔρωτός σου, ὅστις θὰ ἠφανίζετο, ἂν μὴ ἠσχύνεσο τὴν ἐποχὴν; Εἶπέ με, τί ἐκέρδισες ἐκ τοῦ προσπεποιημένου μειδιάματός σου, ἐκ τοῦ ψευδοῦς δακρύου σου, ἐκ τῆς ἐψιμμουιωμένης συγκινήσεώς σου, ἐκ τῶν βεβιασμένων τῆς καρδίας σου παλμῶν; Εἰς τί σὲ ὠφέλησεν ὁ παγετώδης αὐτὸς βίος, ὅστις εἰς ἄλλην ἐποχὴν θὰ ὠνομάζετο θάνατος; Ποῖον κέρδος σοὶ ἐπροξένησεν ἡ πλαστὴ καὶ κανονισμένη ὑπὸ τῆς ὑφῆς ξένων μυθιστορημάτων γλῶσσά σου, ἀφοῦ ἄλλως ὁμιλεῖς μαζί μου, ἄλλως μετὰ τῆς μητρὸς σου, καὶ ἴσως εἰς πολὺ χειροτέραν γλῶσσαν μετὰ τοῦ ὑπηρέτου σου; Λύδη, αἱ μακρὰ ὥραι τὰς ὁποίας ἀπώλεσες ἀπὸ τόσου ἤδη χρόνου μένουσα ἐν τῇ αὐτῇ πάντοτε θέσει, μὲ τὰ αὐτὰ χεῖλη, καὶ τὰ αὐτὰ τετριμμένα αἰσθήματα, ποῖον μέλλον εὐάρεστον σοὶ προητοίμασαν; Αὔριον, ὅταν ἡ ἡλικία σὲ καταβάλλῃ, ὅταν ἡ

ἔκνθῃ κόμη σου ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἀτερπῆ τοῦ χρόνου βαφέα, εἰς τί παρελθὸν θὰ στηρίξῃς τὴν μνήμην σου ;

ΛΥΔΗ. Ἐτελειώσατε, παρακαλῶ ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ἐργάζομαι 4 ὥρας εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἄλλας τόσας μελετῶ τὴν ἀτελεύτητον ἐπιστήμην μου, τὴν δ' ἐσπέρην ἀντὶ νὰ μεταβῶ εἰς ἐξοχὴν τινα, ἔνθα ν' ἀναπνεύσω καθαρότερον ἀέρα, ἀντὶ νὰ περιπατήσω, ὅπως προετοιμασθῶ διὰ τοὺς κόπους τῆς αὔριον, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ καθι-
λόνωμαι ἐπ' αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ ἐξώστου ὡσπερ ξηρὰ αὐτοῦ κιγ-
κλῖς. Ὁ βίος δὲ αὐτὸς νὰ ἐξακολουθῇ, νὰ ἐξακολουθῇ αἰω-
νίως. Τῇ ἀληθείᾳ ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτὸν μου !

ΛΥΔΗ. Γέρον νεανία ! Διατί τόσο ἀγενῶς, τόσο βαρβάρως ὑβρίζεις τὸν ἔρωτα, εἰς ὃν ἡ ἀνθρωπότης θὰ ὑποκύπτῃ μέχρι συντελείας ; Μετὰ τὰς ἀνιαρὰς ὥρας τῆς ἐργασίας σου, καθ' ἧς ὁ λογισμὸς σου ἐσκοτισμένος ἀφίνεται νὰ πλανᾶται παράφρων, καθ' ἧς τὸ κατάπονον στῆθός σου ἀποκαμὸν πλέον ἀποπνίγεται, εἰπέ με κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς τίς σοὶ ἔδιδεν ἀναψυχὴν, τίς ὑπεστήριζε τοὺς πόθους σου, τίς ἀνεγέννα τὴν μαρανθεῖσαν φαντασίαν σου, τίς νέας δυνάμεις σοὶ ἔδιδεν ἵνα ἐξακολουθήσῃς διὰ τὴν αὔριον ; Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς. Εἰς γλυκὺς λόγους, ἐν φίλημα, μία ὑπόσχεσις. Ἴδου τὰ ὠραία τῆς αὔριον ἐφόδια.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Καὶ ἀφοῦ παρήρηχοτο ἡ αὔριον, Λύδη ; Ἀφοῦ παρήρηχοτο καὶ ἡ αὔριον ; (γελῶν) Πάλιν βεβαίως εἰς γλυκὺς λόγους, ἐν φίλημα, μία ὑπόσχεσις. Καὶ ἀφοῦ παρήρηχοτο κ' ἐκείνη ἡ αὔριον ; ὦ Λύδη, ἐὰν οἱ γλυκεῖς λόγοι, τὰ φίληματα, καὶ αἱ ὑποσχέσεις ἠδύναντο νὰ προετοιμάσουν εὐδαίμον μέλλον, πίστευσόν με ποτὲ δὲν θὰ ἐρρητόρευον. Ὁ Κόσμος εἶνε θάλασσα, εἶνε ὠκεανός. Ἢ γλυκεῖα αὐτῆ αὔριον προμηνύει καιρὸν καθ' ὃν τὸ φίλημα θὰ εἶνε ξηρὸν, καὶ ἡ ὑπόσχεσις ἀπελπίς.

ΛΥΔΗ. Καὶ ὁ ἔρωσ ἀποκήρυκτος περιφρονεῖται ὅστις ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὠραιότερα μαθήματα ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Πόσον ἀπατάσαι ! Ποῦ ὑπάρχει σήμερον αὐτὸς ὁ ἔρωσ, εἰπέ με, ποῦ ὑπάρχει ; Λέγε με τὴν ἀλήθειαν,

σὺ δὲν μὲ ἠγάπησες, ὄχι διότι μὲ ἠγάπησες, ἀλλὰ διότι ὤφειλες ν' ἀγαπήσῃς; Ναί! Ναί! Διότι ὤφειλες ν' ἀγαπήσῃς! Εὐρέθην ἐκ τύχης ἐνώπιον τῶν ὑπὸ τῆς συνηθείας κινουμένων ὀφθαλμῶν σου, καὶ ἰδοὺ ἐκινδύνευσα νὰ γείνω θῦμα ἀτυχῆς καὶ βαθύκλαυστον ἄφρονος συνηθείας. Κατηραμένη αὐτὴ ἢ συνηθία ἥτις δηλητηριάζει, κατηραμένη αὐτὴ ἢ συνηθία ἥτις θανατόνει, κατηραμένη αὐτὴ ἢ συνηθία, ἥτις διὰ τῶν ψευδῶν ἐλπίδων προετοιμάζει τὴν ἀπελπισίαν!

ΛΥΔΗ. Ἐτελειώσατε, παρακαλῶ;

ΑΙΜΙΑΙΟΣ. Δυστυχῆς ὄνειροπόλος! Νομίζεις, ὅτι ἡ ζωὴ ἐπὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ περικλείεται εἰς τὸ στενὸν τῶν ἐπιτετηδευμένων ἐρώτων κιγκλίδωμα! Κόρη, Κόρη! Ἐξω αὐτοῦ ὑπάρχει εὐρύς, καὶ ἀτέρμων ὁ πραγματικὸς κόσμος.

(ἡ Λύδη στρέφει ἀλλαγῶ ὑποτονθορίζουσα ἡσυχῶς τὸ
 «O luce di quest'anima delizia amore»)

Ἐπάρχει ἐκεῖ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ τῇ εὐθυμίᾳ καὶ τῇ χαρᾷ αὐτοῦ ὁ ἀληθὴς τῶν ἀνθρώπων βίος. Ἐκεῖ ἡ κόρη διδάσκεται τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα μίαν ἡμέραν θὰ τὴν ἀναδείξωσι φιλόστοργον μητέρα (ἡ Λύδη αἴφνης κόπτει τὸ ἄσμά της καὶ παρατηρεῖ ἐκπληκτος τὸν Διμίλιον) Ἐκεῖ ὁ νέος ἐργάζεται μετὰ μόχθου τὴν ἡμέραν, ἀναπαύεται γαλήνιος ὡς τὸ ἀρνίον τὴν νύκτα, καὶ συνάξει τὸν ὀβολὸν τοῦ ὄνειροπολῶν ἠδέως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ γείνη σύζυγος φίλος, καὶ πατὴρ φίλτερος. Ἐκεῖ ἡ μήτηρ ἀπολαμβάνει τὴν ὑψίστην καὶ οὐράνιον ἐκείνην ἠδονὴν πλησίον τῶν τέκνων της, τὴν ὁποῖαν αἱ κόραι τῶν μακρῶν ὄνειροπολήσεων καὶ τῆς ἐρωτικῆς μέθης δὲν θὰ αἰσθανθῶσι ποτὲ, ὅσον καὶ ἂν ἀγαπήσωσι, καὶ πλήρης ἐλπίδος καὶ χαρᾶς ἀναπολεῖ τὰς εὐδαίμονας τῆς νεότητός της ὥρας, αἵτινες διὰ τῆς ἐργασίας παρήγαγον καὶ ἀνέθρεψαν τὴν ἔτι εὐδαίμονα αὐτὴν ἐποχὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῆ χωρὶς νὰ λυπῆται διὰ τὸ περελθόν της. Λύδη, πόσον ἐφάνης ἀμελής! Ἄντὶ νὰ φροντίσῃς περὶ τοῦ μέλλοντός σου ἀπελιθόνεσο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου σου τόσον προσεκτικῆ τόσον σοβαρὰ ὡς νὰ ἦτο ὁ ἔρωσ ὑπηρεσία. Καὶ βεβαίως, ὅπως ἐζήσαμεν, τί ἄλλο εἶνε ὁ ἔρωσ δι' ἡμᾶς παρὰ ὑπηρεσία;

ΛΥΔΗ. Ἄλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ Λιμίλιε.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ἴσως διότι τὰ πάντα εἶνε συνήθεια.

ΛΥΔΗ. Λιμίλιε! (ἐν δάκρυ πίπτει ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς της.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Μὲ ἀγαπᾷς; Κατάθες λοιπὸν ὑπὲρ τῶν τέκνων σου τοὺς μόχθους σου, καὶ ἐγὼ τοὺς ἰδικούς μου, καὶ θὰ ζήσωμεν εὐδαίμονες ὅσον οὐδέποτε, (ἴσταται σύννευς· ἔπειτα γελῶν) Βλέπεις πόσον πτωχοὶ εὐρισκόμεθα τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἡμεῖς, οἵτινες χθὲς, προχθὲς ἐνομιζόμεν ὅτι εἴμεθα βασιλεῖς τοῦ κόσμου; Ἴδου λοιπὸν. Μία στιγμὴ πολλάκις εὐνοϊκῆ ἀποκαλύπτει αἰώνων πολλῶν τὴν παχυλὴν ἀπάτην. Ἡ ἀπὸ τῆς εἰρωνείας ἀρξάμενη αὐτὴ στιγμὴ μᾶς προδίδει γυμνοὺς πάντων τῶν ἐφοδίων τῆς ζωῆς. Κόρη τοῦ ἔρωτος, Λύδη, κόρη τῶν μυθωδῶν περιπετειῶν ἄλλης ἐποχῆς, ἄλλου κόσμου, τί ἔχεις νὰ καταθέσης ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός σου; Τέκνα τῆς ματαιότητος τῶν ἀπηλπισμένων στεναγμῶν, τί ἔχομεν νὰ καταθέσωμεν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός μας; ἐνοῶ νὰ ὑπηρετῇ τις γυνώσκων ὅτι ὑπάρχη μέλλον, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ ἀγνοῶν αὐτὸ, τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἴν δὲν εἶναι τυφλός;

ΛΥΔΗ (καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον). ὦ Θεέ μου! Τί πράγμα εἶνε ἡ ἀλήθεια!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Συναινεῖς λοιπὸν, ὦραία μου Λύδη; Ἀποκάλυψον τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς σου. Δὲν πρέπει νὰ αἰσχύνηται ὁ μανθάνων τὸν κόσμον. Λησμόνησε τὸ παρελθόν. Ἄρκει ὅτι μεταμελεῖσαι δι' αὐτὸ, καὶ ἡ μεταμελείά σου αὐτὴ ἀξίζει πολὺ, παρὰ πολὺ. Ἄς καταρασθῶμεν τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν ὑπηρεσίαν, ἧς διαρρήξωμεν τὰς πνιγηρὰς κιγκλίδας παρελθόντος βίου, καὶ ἧς ἐξέλθωμεν ζωηροὶ καὶ εὐέλπιδες εἰς τὸν πραγματικὸν μέγαν κόσμον, ὅπου ἡ ζωὴ ἀνθεῖ αἰωνίως, ὅπου νόθοι διαλογισμοὶ καὶ νόθα αἰσθήματα δὲν μεταβάλλουσι τὸ ῥαδινὸν τοῦ προσώπου μας χρῶμα. Ἐκεῖ ἡ Λύδη μου θὰ εἶνε ὦραία. Δὲν εἶνε ἀληθές;

ΛΥΔΗ (χαρίεσσα). Κάτω λοιπὸν ὁ φθισικὸς αὐτὸς ἔρωτος, ὅστις ἐνομάζεται ὑπηρεσία· κάτω καὶ οἱ ἐξῶσταί μας αὐτοὶ, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὴν δουλείαν μας. Κάτω οἱ ἐξῶσταί.

(Περσπαθεῖ νὰ κρημνίσῃ τὴν ἐξώστην).

ΛΥΔΗ. Ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ Λιμίλιε.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ἴσως διότι τὰ πάντα εἶνε συνήθεια.

ΛΥΔΗ. Λιμίλιε! (Ἐν δάκρῳ πίπτει ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς της.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Μὲ ἀγαπᾷς; Κατάθες λοιπὸν ὑπὲρ τῶν τέκνων σου τοὺς μόχθους σου, καὶ ἐγὼ τοὺς ἰδικούς μου, καὶ θὰ ζήσωμεν εὐδαίμονες ὅσον οὐδέποτε, (ἴσταται σύννους· ἔπειτα γελῶν) Βλέπεις πόσον πτωχοὶ εὐρισκόμεθα τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἡμεῖς, οἵτινες χθὲς, προχθὲς ἐνομιζόμεν ὅτι εἴμεθα βασιλεῖς τοῦ κόσμου; Ἴδου λοιπόν. Μία στιγμὴ πολλάκις εὐνοϊκῆ ἀποκαλύπτει αἰῶνων πολλῶν τὴν παχυλὴν ἀπάτην. Ἡ ἀπὸ τῆς εἰρωνείας ἀρξαμένη αὐτὴ στιγμὴ μᾶς προδίδει γυμνοὺς πάντων τῶν ἐφοδίων τῆς ζωῆς. Κόρη τοῦ ἔρωτος, Λύδη, κόρη τῶν μυθῶδων περιπετειῶν ἄλλης ἐποχῆς, ἄλλου κόσμου, τί ἔχεις νὰ καταθέσης ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός σου; Τέκνα τῆς ματαιότητος τῶν ἀπηλπισμένων στεναγμῶν, τί ἔχομεν νὰ καταθέσωμεν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός μας; ἐννοῶ νὰ ὑπηρετῇ τις γινώσκων ὅτι ὑπάρχει μέλλον, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ ἀγνοῶν αὐτὸ, τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν εἶναι τυφλός;

ΛΥΔΗ (καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον). ὦ Θεέ μου! Τί πράγμα εἶνε ἡ ἀλήθεια!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Συναινεῖς λοιπὸν, ὦραία μου Λύδη; Ἀποκάλυψον τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς σου. Δὲν πρέπει νὰ αἰσχύνηται ὁ μανθάνων τὸν κόσμον. Λησμόνησε τὸ παρελθόν. Ἄρκει ὅτι μεταμελεῖσαι δι' αὐτὸ, καὶ ἡ μεταμέλειά σου αὐτὴ ἀξίζει πολὺ, παρὰ πολὺ. Ἄς καταρασθῶμεν τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν ὑπηρεσίαν, ἃς διαρρήξωμεν τὰς πνιγερὰς κιγκλίδας παρελθόντος βίου, καὶ ἃς ἐξέλθωμεν ζωηροὶ καὶ εὐέλπιδες εἰς τὸν πραγματικὸν μέγαν κόσμον, ὅπου ἡ ζωὴ ἀνθεῖ αἰωνίως, ὅπου νόθοι διαλογισμοὶ καὶ νόθα αἰσθήματα δὲν μεταβάλλουσι τὸ ραδινὸν τοῦ προσώπου μας χρῶμα. Ἐκεῖ ἡ Λύδη μου θὰ εἶνε ὦραία. Δὲν εἶνε ἀληθές;

ΛΥΔΗ (χαρίεσσα). Κάτω λοιπὸν ὁ φθισικὸς αὐτὸς ἔρωτος, ὅστις ὀνομάζεται ὑπηρεσία· κάτω καὶ οἱ ἐξῴσταί μας αὐτοὶ, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὴν δουλείαν μας. Κάτω οἱ ἐξῴσταί.

(Πεσπαθεῖ νὰ κρημνίσῃ τὴν ἐξώστην).

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Εὖγε, Λύδη, τώρα εἶσαι ὠραιότερα, τώρα σὲ ἀγαπῶ ὅσον οὐδέποτε. Ζήτω ὁ νέος ἡμῶν βίος. Ἴδου, ἐγὼ κρημνίζω τὸν ὑποσειόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐξώστην μου.

ΛΥΔΗ. Ζήτω ὁ πραγματικὸς κόσμος. Ἐκεῖ θὰ ζήσωμεν γαλήνιοι, εὐδαίμονες. Ἄγωμεν εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον, κάτω ὁ ἔρωσ, ὃν κατηντήσαμεν ὑπηρεσίαν. (ἔπιπτε μέρος μικρὸν τοῦ ἐξώστου γελῶσα). Ἄ! Ζήτω ὁ νέος βίος!

Κλητῆρ (καταρθάνει δραματικῶς τρίβων τοὺς κοιμημένους ὀφθαλμούς του). Τί τρέχει ἐδῶ! (παρατηρεῖ περίξ χτισμῶμενος) Ἔ! Ἔ! Ἔ! Κύριε, κύριε! εἶνε μεγάλος δρόμος ἐδῶ. Βοήθεια. Ἐνας κύριος ἐπιδιορθώνει τὴν νύκτα τὸ μπαλκόνι του διὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ κρημνίσῃ ἢ ἀστυνομία. Κύριε! Δὲν ἐπιτρέπεται.

(Ἡ Λύδη καὶ ὁ Αἰμίλιος γελῶσι).

ΛΥΔΗ. Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, Αἰμίλιε;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ἄφες τον νὰ ὄνειρεύεται.

Κλητῆρ. Δὲν ἐπιτρέπεται, κύριε! ἢ θὰ κάμῃς τὸ μπαλκόνι σου μαρμαρένιο, ἢ θὰ τὸ κρημνίσῃς ὅλως διόλου; ὁ μεγάλος δρόμος εἶνε ὁ καλλίτερος καθὼς ξέρεις, καὶ εἶνε ὁ καλλίτερος, διότι ἔχει τὰ μπαλκόνια του μαρμαρένια, καὶ διὰ νὰ ᾔνε ὁ πρῶτος δρόμος τῆς Ἀθήνας, γι' αὐτὸ τὸν λένε μεγάλο δρόμο, καὶ βλέπετε εἰς ταῖς ἐθνικαῖς ἐορταῖς στολιζέται μὲ σημαῖαις κόκκιναις, καὶ πρέπει, καθὼς βλέπετε, νὰ ᾔνε τὰ μπαλκόνια του μαρμαρένια, διὰ νὰ στολιζώνται καλλίτερα μὲ σημαῖαις κόκκιναις. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις θέλει τὰ μπαλκόνια τοῦ μεγάλου δρόμου μαρμαρένια, διότι ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο περνᾷ καὶ ἡ μουσικὴ. Λοιπὸν δὲν ἤμπορεῖτε νὰ τὸν ἐπιδιορθώσητε, κύριε.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Δύναμαι ὅμως νὰ τὸ κρημνίσω. Λύδη δὲν εἶνε γελοῖος αὐτός ὁ ἄνθρωπος καθὼς ἡ ἐνδυμασία του; (κρημνίζει τὸν ἐξώστην).

Κλητῆρ. (βλέπων τὴν Λύδην τὸ αὐτὸ πρῶτευσαν ἀπέρχεται κραυγάζων) Βοήθεια, βοήθεια. Χαλοῦνε τὰ μπαλκόνια τοῦ μεγάλου δρόμου. Συνωμοσία κατὰ τῶν μπαλκονίων τοῦ μεγάλου δρόμου, βοήθεια. (Ἡ Λύδη καὶ ὁ Αἰμίλιος ἵστανται ἐπὶ τῶν παραθύρων).

ΛΥΔΗ. Τί ἄνθρωπος ἦτο αὐτός;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Τὸ φάντασμα τῆς ὑπηρεσίας.

ΛΥΔΗ. Λοιπὸν, Αἰμίλιε, ἤδη ἀναπνέω ἐλευθερώτερον.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Κ' ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν φαντασίαν μου ζωηροτέραν, καὶ τὴν καρδίαν μου νεαρωτέραν.

ΛΥΔΗ. Αἰμίλιε, πόσον εἶσαι καλὸς, πόσον!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Χαῖρε, ὦ φίλη μου. Ἀπερρίψαμεν μετὰ θάρρους τὴν ὑπηρεσίαν ἣτις κατετυράννει, κατέθλιβε, κατέπνιγε τὴν καρδίαν μας. Ἦδη ἀναγεννᾶται ἐν ἡμῖν ὁ ἀληθὴς, ὁ ἀγνὸς καὶ ἅγιος ἔρωσ, ὅστις τὰς λέξεις δὲν ζητεῖ εἰς τὸ στόμα ἡρώων φθισικῶν ἀτυχῶν ἐρώτων, ἀλλ' εἰς τὰς πλήρεις ζωῆς τῆς καρδίας μας φλέβας. Λύδη. Λύριον εἶσαι ἢ σύζυγός μου.

ΛΥΔΗ. Πόσον εἶσαι καλὸς, Αἰμίλιε, πόσον.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. Ὁ εὐθυμὸς γάμος μας ἄς ὑποδείξῃ νέαν ὁδὸν εἰς τὸν κόσμον, νέαν ζωὴν, καὶ ἄς ἐπαναφέρῃ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ πραγματικοῦ κόσμου τὰς γαλιηναίας ὥρας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΩΡΑΤΙΔΗΣ.